

Warszawa, 6 kwietnia 1939 r.

BIBLIOTEKA

Urząd Patentowy
Rzeczypospolitej Polskiej

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY *201h 7/52*

Nr 28011.

~~Kl. 76 e, 6/04.~~

Firma Carl Hofmann
(Siegmars - Schönau k. Chemnitz, Niemcy).

Urządzenie obrączkowe do przedzenia wełny czesankowej lub zgrzebnej.

Zgłoszono 18 marca 1937 r.

Udzielono 8 lutego 1939 r.

Pierwszeństwo: 19 marca 1936 r. (Niemcy).

Wynalazek niniejszy dotyczy urządzenia obrączkowego do przedzenia wełny czesankowej lub zgrzebnej.

Do przedzenia wełny czesankowej lub zgrzebnej za pomocą przedzarek obrączkowych stosowano najczęściej niesmarowane obrączki biegaczy o przekroju w kształcie litery T wraz z biegaczami w kształcie litery C. Znane są wprawdzie biegacze uszkowe, ślizgające się po samoczynnie smarujących się obrączkach o pionowej ścianie. Biegacze te, mające głowicę o dwóch narożnikach zlekka zaokrąglonych, są stosowane zwłaszcza do wytwarzania nitek na niciarkach, przy czym skręcane nitki są prowadzone przez narożnik o ostrym kącie. Dzięki działaniu ostrego na-

rożnika osiąga się ujednolinitwienie nitki, czyli unika się powstających na skręcanych nitkach węzłków, zgrubień i zwężeń. Taki biegacz uszkowy o ostro zagiętej głowicy nadaje się co prawda do skręcania nitek już sprzedzonych, gdyż mają one większą wytrzymałość, a tak samo przy przepuszczaniu przez ostre narożniki głowicy biegacza nie rwą się one tak łatwo. Wzmiankowany biegacz w kształcie ucha nie nadaje się jednak do przedzenia słabej przędzy, gdyż przeznaczony do przedzenia niedoprzęd przebiegając przez narożnik głowicy ulegałby zbyt silnym naprężeniom, przy czym powstawałoby zbyt mało luzu na nitkę, co wywoływałoby częste jej zrywanie się.

Biegacz według wynalazku, przeznaczony głównie do przedzarek obrączkowych, do welny chesankowej lub zgrzebnej, posiada w przekroju kształt podobny do ucha i przedstawia znaczne zalety w porównaniu z biegaczami w kształcie litery C. Głowica biegacza według wynalazku jest wygięta kolisto i przechodzi łukiem kołowym o względnie dużym promieniu krzywizny w jego część środkową w celu zapewnienia nitce odpowiedniego luzu, przy czym zastosowana jest znana obrączka samoczynnie smarująca swą ściankę wewnętrzną.

Zagięcie biegacza w postaci łuku koła o względnie dużym promieniu krzywizny umożliwia swobodne przesuwanie się nitki po głowicy biegacza i zapewnia odpowiedni luz, co wyrównywa napięcie nitki. Działaniu temu sprzyja ponadto samosmarująca się obrączka, zabezpieczona smarem od więznięcia na niej biegacza, co znowu sprzyja wyrównywaniu napięcia nitki.

Na rysunku fig. 1 przedstawia częściowy przekrój poprzeczny znanej obrączki niciarki ze znanym biegaczem nitkowniczym, fig. 2 — częściowy przekrój poprzeczny obrączki z biegaczem przedziałniczym według wynalazku, fig. 3 — takież przekrój obrączki z biegaczem przedziałniczym według wynalazku, lecz przy innym położeniu nitki.

Na obrączce *a* (fig. 1) osadzony jest biegacz *b* w kształcie ucha. Składa się on z głowicy *c*, części środkowej *e* oraz stopy *d*; części *e* i *d* przylegają do obrączki. Głowica *c* prowadzi nitki *A* przeznaczone do nitkowania.

Według fig. 1 głowica posiada obrysie łamane o narożnikach słabo tylko zaokrąglonych. Nitkowane nitki *A* przechodzą głównie przez narożnik *f*.

Urządzenie według fig. 1, składające się z biegacza i obrączki, nadaje się do nitkowania, ale nie do przedzenia, albowiem podczas tego przebiegu nitka, biegną-

ca przez ostre wygięcie w głowicy, podlegałaby zbyt silnemu tarcia nie posiadając w tym miejscu niezbędnego przy przedzeniu luzu.

Biegacz do przedzarek obrączkowych według wynalazku (fig. 2 i 3) posiada kołową krzywiznę narożnika *f* znacznie łagodniejszą, niż odpowiednia krzywizna znanego biegacza według fig. 1, gdyż części *h* i *k* głowicy posiadają znacznie większy promień krzywizny. Część głowicy biegacza, przez którą biegnie przedza, jest wygięta według krzywej przechodzącej po stronie zewnętrznej w wolny koniec zewnętrzny *g*. Promień krzywizny łuku może być rozmaity; najwłaściwiej jest nadać krzywej postać łuku koła *h* (fig. 2 i 3).

Część okrągła głowicy może rozpoczynać się w miejscu wygięcia *i*, w którym część środkowa biegacza przechodzi w głowicę, aczkolwiek łukowata część głowicy może rozpoczynać się nieco powyżej wzmiankowanego miejsca.

Głowica jest połączona z miejscem wygięcia, np. częścią *k*, odchyloną pod kątem stosunkowo znacznym, np. około 45°, względem części środkowej lub wewnętrznej powierzchni obrączki.

Otwór *l* w głowicy na przedzoną nitkę *B* jest w tym przypadku tak wielki i posiada taki kształt, że i bardzo niejednostajny niedoprzęd może prześlizgiwać się przezeń bez znaczniejszego hamowania. Wzmiankowany luz nitki jest zaznaczony na fig. 2 i 3.

Na fig. 2 nitka jest uwidoczniona w położeniu największego swego napięcia przy nawijaniu na najcieńszą część kopki, a na fig. 3 — w położeniu najslabszego napięcia przy nawijaniu na najgrubszą część kopki.

Biegacz według wynalazku stosuje się w połączeniu ze znaną obrączką *m*, wyposażoną w części wewnętrznej w smarownicę *n*, samoczynnie smarującą ściankę wewnętrzną obrączki.

Smarownica ta jest osadzona w części

wewnętrznej obrączki najlepiej w ten sposób, że cała część środkowa biegacza przesuwana się podczas jego jednego obiegu jeden raz ponad rowkiem smarowniczym, wskutek czego biegacz zostaje dostatecznie nasmarowany.

Dzięki zastosowaniu biegacza według wynalazku osiąga się znaczne podniesienie sprawności przędzarek przy wytwarzaniu kopek przędzalniczych. Można przy tej samej objętości kopki nawinąć znacznie większą ilość przędzy niż przy zastosowaniu biegaczy w kształcie litery C.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Urządzenie obrączkowe do przędzenia wełny chesankowej lub zgrzebnej,

znamiennie tym, że posiada biegacz w kształcie uszka, którego głowica jest wygięta w kształcie łuku koła o stosunkowo dużym promieniu krzywizny, przy czym biegacz ten współdziała ze znaną obrączką samosmarującą się.

2. Biegacz urządzenia według zastrz. 1, znamienny tym, że wygięcie głowicy, przechodzącej pod kątem około 45° w część środkową, zaczyna się w przybliżeniu w tym miejscu lub tuż ponad tym miejscem, w którym biegacz styka się z rowkiem smarowniczym, znajdującym się w wewnętrznej ścianie obrączki.

Firma Carl Hofmann.
Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

Fig.1.

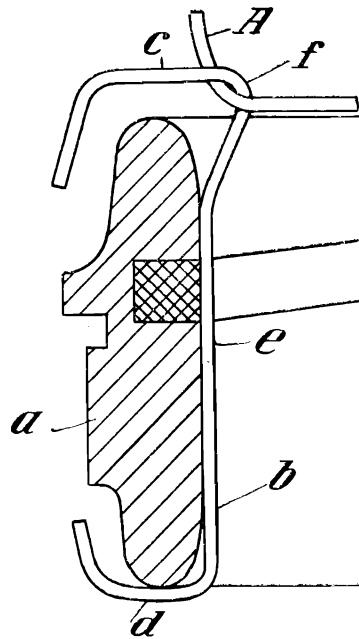

Fig.2.

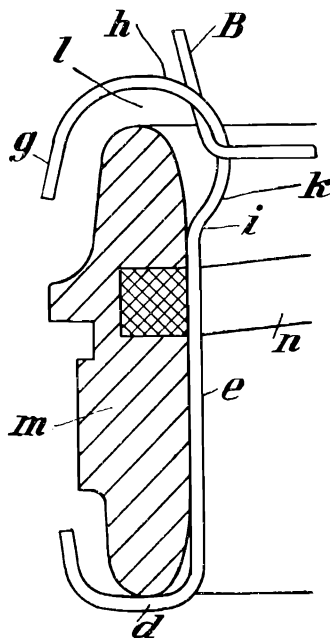

Fig.3.

